Лъжите на Локи Ламора

Скот Линч

THE LIES OF LOCKE LAMORA
Text Copyright © 2006 by Scott Lynch
The moral right of Scott Lynch to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act of 1988.
All rights reserved.
© Cover art by Benjamin Carré
First published in Great Britain in 2006 by The Orion Publishing Group Ltd.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, препредавана, излъчвана или съхранявана в база данни под каквато и да е форма, включително графична, електронна или печатна, включително фотокопия, преписи или записи, без предварително писмено съгласие и одобрение от страна на издателя.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

ЛЪЖИТЕ НА ЛОКИ ЛАМОРА
СКОТ ЛИНЧ

© Скот Линч, автор, 2006
© Светлана Комогорова-Комата, преводач, 2006, 2026
© Бенджамин Каре, художник на корицата

Отпечатана в България

За контакти: orders@profilms.bg
www.probook-bg.com

PRO BOOK
PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-619-290-065-6

Лъжите *на* Локи Ламора

Скот Линч

Книга първа
от поредицата „Джентълмените копелета“

PRO BOOK
СОФИЯ
2026

На Джени –
За това, че този малък свят бе благословен
ти да надничаш зад гърба ми,
докато той се създаваше.
Любов, винаги.

ПРОЛОГ

Момчето, което крадеше твърде много

1

В разгара на дългото дъждовно лято на Седемдесет и седмата година на Сендовани Създателя на крадци от Камор посети неочаквано и без предупреждение Безокия жрец на Храма на Переландро с отчаяната надежда да му продаде момчето на Ламора.

– Сделка имам за теб! – подзе той, може би предвещаващ зло.

– Сигурно пак такава като Кало и Галдо? – запита в отговор Безокия жрец. – Още се мъча да отуча тия кикотещи се кретени от всички лоши навици, които са прихванали от теб, и да ги заменя с лошите навици, нужни на мен!

– Виж сега, Окови – вдигна рамене Създателя на крадци. – Когато се договаряхме, аз ти казах, че те са маймунчета, които се замерят с лайна, но това не ти попречи да…

– Или пък като онази със Сабета? – Плътният, басов глас на жреца натика възражението на Създателя на крадци обратно в гърлото му. – Убеден съм, че си спомняш как за нея едва не ми поиска и коляновите капачки на покойната ми майка! Трябваше да ти платя в медни монетки и да гледам как ти се изсипват червата, докато ги мъкнеш!

– Аааа, ама тя беше необикновена, а пък това момче… то също е необикновено – рече Създателя на крадци. – То е точно такова, каквото ми каза да търся, след като ти продадох Кало и Галдо. Всичко онова, което толкова ти хареса у Сабета! Каморец е, но е мелез. Има теринска и вадранска кръв. Кражбите са му в кръвта – това е толкова сигурно, колкото и че морето е пълно с рибешка пикня! Мога дори да ти го дам… с намаление.

Безокия жрец размишлява дълго върху последното.

– Прощавай – рече той накрая, – но опитът ми подсказва, че ще проявя разум, ако посрещам неочакваните ти изблици на щедрост въоръжен и с гръб, залепен о стената.

Създателя на крадци позволи по лицето му да трепне едно донякъде искрено изражение и там то застина в явна неловкост. Той вдигна рамене с демонстративно нехайство.

– Има проблеми с момчето, да. Но проблемите се дължат единствено на това, че е под моя опека. Ако беше под твоя, сигурен съм, че те биха, ъъъ, изчезнали.

– О… О… Значи имаш вълшебно момче. Защо не каза? – Жрецът почеса чело под бялата копринена превръзка на очите си. – Великолепно. Ще го засадя в шибаната земя и ще отгледам лоза, която ще стигне омагьосаната земя отвъд облаците.

– Аааа! Ех, ех, ех, опитвал съм вкуса на твоята жлъч и преди, Окови! – Създателя на крадци преви гръб в подигравателен поклон. – Толкова трудно ли е да признаеш, че си заинтересован?

Безокия жрец се изплю.

– Да речем, че на Кало, Галдо и Сабета ще им дойде добре едно ново другарче за игра, или поне чувал за бъхтене. Да речем, че съм склонен да похарча към три гроша и купа пикня за едно тайнствено момче, което никой не търси. А какъв му е проблемът?

– Проблемът му – отвърна Създателя на крадци – е, че ако не успея да ти го пробутам, ще се наложи да му прережа гърлото и да го хвърля в залива. И ще ми се наложи да го направя още тази вечер.

2

Вечерта, в която момчето Ламора попадна под грижите на Създателя на крадци, старото гробище на Хълма на сенките беше пълно с деца, мълчаливо застанали мирно в очакване да поведат новите им братя и сестри към мавзолеите.

Всички подопечни на Създателя на крадци държаха свещи. Студената им синя светлина сияеше през сребърните завеси на речната мъгла, както уличните лампи блещукат през опушен прозорец. Верига от призрачни пламъчета се виеше надолу по хълма между каменните плочи и обредните пътеки към широкия стъклен мост над Саждения канал, полуневидима в топлата като кръв мъгла, която се процеждаше от мокрите кости на Камор в летните нощи.

– Елате, любими мои, скъпоценности мои, находки мои, не забавяйте крачка! – прошепна Създателя на крадци, докато подтикваше последното от около трийсетте сирачета от Пожарището към Саждения мост. – Тези светлини са ваши нови приятели, дошли да ви водят нагоре по моя хълм. По-живо, съкровища мои. Мракът се пилее, а имаме толкова много да си говорим.

В редките мигове на суетни размисли Създателя на крадци мислеше за себе си като за художник. За скулптор по-точно – сираците бяха неговата глина, а старото гробище на Хълма на сенките – неговото ателие.

Осемдесет и осем хиляди души произвеждаха определен постоянен обем боклук. Този боклук включваше и постоянен поток от изгубени, непотребни и изоставени деца. Ясно, че поробителите вземаха някои от тях и ги изпращаха в Тал Верар или на островите Джеремит. В Камор робството беше формално незаконно, но за самото поробване си затваряха очите, ако никой не можеше да защити жертвата.

Така че някои ставаха жертва на поробителите, а повечето – на обикновената глупост. Гладът и болестите, които довеждаше тя, също бяха нещо обичайно за тези, на които им липсваше смелост или умения да си откопчат живот от града наоколо. Разбира се, онези, които притежаваха смелост, но не и умения, често увисваха от Черния мост пред Двореца на търпението. Магистратите на Херцога се отървяваха от малките

крадци със същото въже, което ползваха и за големите, макар че се грижеха да връзват за краката на малките тежести, та да увиснат, както си му е редът.

Сирачетата, които оставаха след изпробването на цялото това разноцветно многообразие от възможности, бяха подбирани от бандата на Създателя на крадци и довеждани поединично или на малки групи да слушат утешителния му глас и да ядат топла храна. Скоро те разбираха що за живот ги чака под гробището – сърцето на неговото царство, където сто и четиресет отхвърлени деца коленичеха пред един-единствен прегърбен старец.

– Бързайте, красавци мои, мои нови синове и дъщери, следвайте колоната от светлинки и стигнете до върха. Още малко и сме си у дома, още малко и сме нахранени. Няма дъжд, няма мъгла, няма вонящ задух.

Чумавите времена предоставяха особено големи възможности на Създателя на крадци, а сирачетата от Пожарището се бяха измъкнали от любимия му вид чума – Черния шепот. Тя връхлетя върху областта на Ловците на огън от незнайни краища и карантината (смърт от жреческо копие за всеки, опитал се да прекоси канал или да избяга с лодка) бе наложена тъкмо навреме, за да спаси града от всичко, освен от тревогата и параноята. Черния шепот означаваше мизерна смърт за всеки над единайсет-дванайсетгодишен (доколкото разбираха докторите, защото чумата не беше склонна да спазва прекалено твърди правила) и няколко дни безобидно подути очи и зачервени бузи за по-малките.

На петия ден от карантината вече нямаше писъци и опити за прекосяване на канала, така че Пожарището избегна участта, заради която бе получило името си и която го бе спохождала толкова пъти през чумави години. На единайсетия ден, когато вдигнаха карантината и главорезите на Херцога дойдоха да огледат пораженията, бяха оцелели може би едно на осем от живелите дотогава там четиристотин деца. Вече се бяха обединили в банди, за да се защитават взаимно, и проумели някои жестоки житейски необходимости без помощта на възрастните.

Създателя на крадци чакаше, докато ги съберат и изведат от злокобната тишина, възцарила се в стария им квартал.

Плати много сребро за трийсетте най-добри и още повече сребро за мълчанието на главорезите и полицаите, които отърва от дечурлигата. После ги поведе, замаяни, с хлътнали бузи и вонещи адски, през мрака, през парната баня на мъглите на каморската нощ към старото гробище на Хълма на сенките.

Момчето Ламора беше най-малкото и най-дребното от всички, на пет-шест години – само стърчащи кости под хлътнала, омазана с мръсотия кожа. Създателя на крадци дори не го беше избрал – Ламора просто се бе повлякъл заедно с другите, сякаш мястото му е там. Създателя на крадци го забеляза – но животът му беше такъв, че дори и едно-единствено безплатно сираче бе късмет, който не биваше да пренебрегва.

Беше лятото на Седемдесет и седмата година на Гандоло, Баща на възможностите, Господар на парите и търговията. Създателя на крадци вървеше под савана на нощта и подкарваше разпокъсаната колона от деца.

Само след две години той бе готов да умолява Отец Окови, Безокия жрец, да го отърве от момчето Ламора и точеше ножове, в случай че той откаже.

3

Безокия жрец се почеса по небръснатия врат.

– Без майтап?

– Няма майтап! – Създателя на крадци бръкна във връхната си дреха, няколко години по-стара от „просто дрипава“, и извади кожена кесия с тънка кожена връв. Кесията бе боядисана в ръждивочервения цвят на засъхнала кръв. – Вече ходих до големия човек и получих разрешение. Ще му прережа гърлото от ухо до ухо и ще го пратя на рибите да го ръфат.

– О, богове! То направо да се разплачеш. – За Безок жрец пръстите, с които сграбчи Създателя на крадци за слабините, бяха

твърде бързи и сигурни. – Намери си някой друг малоумник да дрънчи с оковите на съвестта ти.

– Съвестта да ходи да пикае нагоре в някой комин, Окови. Говоря за сребролюбие – твоето и моето. Не мога да задържа момчето и ти предлагам уникална възможност, истинска далавера.

– Ако момчето е твърде неуправляемо, за да го задържиш, защо просто не му набиеш малко мъдрост в главата и не изчакаш да узрее до подходяща възраст за продажба?

– И дума не може да става, Окови. Възможностите са ограничени. Не мога да го шамаросвам, защото никое от другите лайненца не бива да научава какво е, ъъъ, сторил. Ако някой имаше и най-малката склонност да върши каквото той върши… Богове! Никога вече нямаше да успея да ги овладея. Мога или бързо да го убия, или още по-бързо да го продам. Никаква печалба или нищожна сума. Познай кое предпочитам?

– Момчето е сторило нещо, което дори не можеш да споменеш пред другите? – Окови разтърка челото си над превръзката и въздъхна. – Мамка му. Звучи така, че май ще ми е интересно да го изслушам.

4

Стара каморска пословица твърди, че единственото постоянно нещо в човешката душа е непостоянството. На всяко нещо и на всичко може да му мине модата, дори на нещо толкова практично като хълм, натъпкан с трупове.

Хълмът на сенките беше първото свястно гробище в историята на Камор, идеално разположено така, че да опази кокалите на бившите охранени люде от солената хватка на Желязното море. Ала с времето равновесието на силите се измести към семействата на строителите на семейни гробници, собствениците на погребални бюра и професионалните държачи на погребални покрови. Все по-малко хора от елита ги погребваха на Хълма на сенките, защото съседният Хълм на шепота предлагаше повече

място за по-големи и по-натруфени паметници и поръчките бяха повече. Войните, чумата и интригите се постараха броят на живите родове, които се грижеха за гробове на Хълма на сенките, постоянно да намалява с десетилетията. Най-накрая единствените редовни посетители останаха жреците на Аза Гуила, които спят в гробници, докато са послушници, и бездомните сираци, клечащи в прахта и тъмнината на зле поддържаните гробници.

Създателя на крадци (който, разбира се, още не беше известен с този прякор) се бе заселил в една такава гробница в най-тежките времена от живота си, когато беше само един окаян странен тип – джебчия с девет счупени пръста.

Отначало той се отнасяше със сираците от Хълма на сенките донякъде тиранично, донякъде умолително. Някаква изродена нужда от авторитетна фигура ги възпираше да го убият, докато спи. От своя страна той неохотно започна да им обяснява някои трикове от занаята. Докато пръстите му бавно заздравяваха (така да се каже, защото повечето от тях така и щяха да си останат подобни на счупени на две места клечки), той започна да споделя все повече и повече мошеническите си премъдрости с мърлявите хлапаци, които се криеха там заедно с него от дъжда и градската стража. Броят им се увеличаваше, както и техните доходи, и започнаха да се разполагат все по-нашироко във влажните каменни килии на старото гробище.

С времето джебчията с крехките кости се превърна в Създателя на крадци, а Хълмът на сенките – в неговото царство.

Момчето Ламора и останалите сирачета от Пожарището влязоха в това царство близо двайсет години след основаването му. Онази нощ те видяха гробище, не по-дълбоко от пръстта, струпана върху старите гробници. Между най-големите мавзолеи бе прокопана обширна мрежа от тунели и галерии, а стените им – укрепени с подпори, които приличаха на ребрата на отдавна умрели дървени дракони. Предишните обитатели тихо и кротко бяха изровени и хвърлени в залива. Хълмът на сенките сега беше мравунякът на крадците сираци.

Сираците от Пожарището влизаха в черната паст на най-големия мавзолей и поемаха по укрепения с дървени подпори тунел, осветен от трепкащия сребрист пламък на хладни алхимични кълба, а около глезените им се виеха мазните филизи на мъглата. Сираците от Хълма на сенките наблюдаваха със студени, ала любопитни погледи как те изпълзяват от всяка пукнатина. Застоялият въздух в тунела бе напоен с мириса на нощна пръст и вехти трупове – миризма, която сираците от Пожарището скоро подсилиха още повече с присъствието си.

– Навътре! Навътре! – извика Създателя на крадци, потривайки ръце. – Моят дом, вашият дом, добре сте ми дошли! Всички тук ни свързва едно – ние нямаме майки и бащи. Уви – но сега вече имате колкото си щете братя и сестри и суха земя над главите! Дом… и семейство.

Върволицата от сираци се виеше подире му из тунела и гасеше по пътя призрачните сини свещи, докато най-сетне единственото осветление остана сиянието на стенните лампи.

В сърцето на царството на Създателя на крадци се намираше просторна топла бърлога с утъпкан пръстен под, таван, висок около два човешки боя, и дължина и ширина трийсетина метра. Един-единствен стол с висока облегалка от промазано с масло вещерско дърво стоеше в дъното до стената. Създателя на крадци се отпусна върху него с благодарна въздишка.

Подът бе постлан с десетки мръсни одеяла, върху които бе наредена храна – купички с костеливи пилета, мариновани в евтино бадемово вино, меки опашки от риба вършач, увити в бекон и накиснати в оцет, и черен хляб, намазан с мазнина от наденици. Имаше и осолен грах и леща, както и купи с презрели домати и круши. Лоша храна – но такова количество и разнообразие повечето сираци от Пожарището досега не бяха виждали. Атакуваха я мигновено и некоординирано. Създателя на крадци се усмихна със снизхождение.

– Не съм толкова глупав, че да застана между вас и една прилична вечеря, мили мои. Затова яжте до насита. Яжте дори и повече! Наваксайте си за загубеното време. После ще си поговорим.

Докато сираците от Пожарището набиваха, сираците от Хълма на сенките се стълпиха около тях и ги загледаха безмълвно. Скоро стаята се препълни и стана още по-задушно. Пирът продължи, докато буквално нищичко не остана – оцелелите от Черния шепот изсмукаха и последния оцет и мазнина от пръстите си и плахо извърнаха очи към Създателя на крадци и неговите легиони. Създателя, сякаш по даден знак, вдигна три криви пръста във въздуха.

– Работа! – извика той. – Трите най-важни неща в работата.

– Първо – заизрежда той, – вие сте тук, защото съм платил за вас. Платих и предплатих, за да ви докопам преди някой друг. Уверявам ви, че всяко от малките ви приятелчета, за което не съм платил, е отишло при поробителите. Сираците няма какво друго да ги правиш. Няма къде да ви държат, никой няма да ви прибере. Стражата продава такива като вас, за да си купува вино, мили мои. Сержантите от стражата пропускат да ви отбележат в своите рапорти, а на капитаните изобщо не им дреме.

– И така – продължи, – след като карантината бе вдигната от Пожарището, всички поробители и кандидати за поробители в Камор ще са много тревожни и ще са нащрек. Свободни сте да станете и да се махнете от този хълм, когато ви е удобно – уверявам ви, че не след дълго ще лапате курове или ще сте приковани към весло за цял живот. Което води към точка втора. Всички мои приятели, които виждате около вас – той посочи сираците от Хълма на сенките, наредени покрай стените, – могат да си тръгнат, когато си искат, и най-вече да отидат, където си искат, защото са под моя закрила. Зная – продължи той с тъжно, сериозно изражение, – че като човек аз не съм чак толкова забележителен. Не се подвеждайте. Но имам влиятелни приятели, мили мои. Това, което ви предлагам, е сигурност, и вие я дължите на тези приятели. Ако някой, например поробител, дръзне да посегне на някое от моите момчета и момичета от Хълма на сенките, последиците ще са незабавни и подобаващо, ъъ, немилостиви.

Никой от новодошлите сякаш не прояви особено въодушевление. Създателя на крадци се прокашля.

– Ще пречукат нещастните шибани копелета по мое нареждане. Вдянахте ли?

Вдянаха.

– Което ни води към точка трета от нашия интерес, а именно: всички вас. Малкото ни семейство неизменно има нужда от нови братя и сестри, затова се смятайте за поканени, нещо повече, насърчавани да, въ, благоволите да ни предложите удоволствието от близкото и трайно познанство с вас. Приемете този хълм за ваш дом, мен – за свой господар, а тези чудесни момчета и момичета – за свои доверени братя и сестри. Ще имате храна, подслон и закрила. Или можете да си тръгнете веднага и да попаднете като свежа плът в някой бардак в Джерем. Желаещи има ли?

Никой от новодошлите не продума.

– Знаех си, че мога да разчитам на вас, скъпи мои перли от Пожарището. – Създателя на крадци разпери ръце, усмихна се и разкри полумесец от зъби, кафяви като блатна вода. – Но разбира се, трябва да има и отговорности. Трябва да има вземане-даване, канто за канто. Храната не излиза от задника ми. Нощните гърнета не се изпразват от само себе си. Схващате ли накъде бия?

Около половината сираци от Пожарището закимаха колебливо.

– Правилата са прости! С времето ще ги научите всичките. Засега нека бъде така: който яде, работи. Който работи, яде. Което ни води към работата, четвъртата… Ох. Деца, деца. Бъдете така добри, представете си, че изкуфелият старец е вдигнал четири пръста. Това е четвъртата важна точка.

Сега: тук, на хълма, си имаме работа за вършене, но и навсякъде другаде имаме работа, която трябва да се свърши. Друга работа… деликатна работа, необикновена работа. Забавна и интересна работа. Из целия град – едно се върши денем, друго нощем. Тя ще изисква смелост, сръчност и, ъъъ, дискретност. С огромно удоволствие ще приемем помощта ви за тези… специални задачи.

Той посочи единственото момче, за което не беше платил, малката лепка, втренчила в него подутите си очи над изцапана с домат уста.

– Ти, момчето в повече, трийсет и първо от трийсет. Какво ще кажеш? Ще помагаш ли? Желаеш ли да помагаш на новите си братя и сестри в техните интересни поръчения?

Момчето се замисли.

– Значи… – рече то най-сетне с тънък гласец – искаш да крадем.

Старецът се вгледа продължително в момченцето, а доста от сираците от Хълма на сенките се разкискаха в шепи.

– Да – рече Създателя на крадци и кимна бавно. – Може и така да се изразя, макар че ти имаш много, ъъъ, *безкомпромисен* възглед относно някои приложения на личната инициатива, които ние предпочитаме да определяме с по-изискано неопределени названия. Не че очаквам да разбереш нещо от това. Как е името ти, момче?

– Ламора.

– Родителите ти сигурно са били скръндзи, та са ти дали само фамилно име. Как *още* те наричаха?

Момчето като че се замисли много дълбоко над това.

– Локи ме казват – рече то най-накрая. – На баща ми.

– Много добре. Направо се плъзва от езика. Е, Локи на баща ти Ламора, ела тук да си поприказваме. Останалите, хайде беж. Братята и сестрите ви ще ви покажат къде ще спите тази нощ. Ще ви покажат и къде да изливате това и къде да слагате онова – работа, нали загрявате. Засега – само да разчистите тука, но в идните дни ще има и още работа за вас. Обещавам, че всичко ще ви стане ясно, когато разберете как ме наричат в света отвъд нашето хълмче.

Локи дойде и застана до седящия на трона си с висока облегалка Създател на крадци. Тълпата новодошли се надигна и размърда, а по-едрите и по-големи сираци от Хълма на сенките се заловиха да командват и да дават прости нареждания. Не след дълго Локи и господарят на Хълма на сенките останаха насаме – доколкото беше възможно.

– Момчето ми – рече Създателя на крадци. – Аз съм свикнал да подтиквам новите си синове и дъщери да преодоляват известната си сдържаност, когато дойдат за пръв път на Хълма на сенките. Знаеш ли какво е *сдържаност?*

Момчето Ламора поклати глава. Мазната му пепелявокестенява коса висеше на сплъстени кичури над кръглото личице, а размазаният около устата му домат бе засъхнал и изглеждаше още по-неприятно. Създателя на крадци изтри деликатно петната с маншета на дрипавото си синьо палто. Момчето не трепна.

– Означава, че на тях са им казвали, че да се краде е лошо, и аз трябва да работя по въпроса, докато свикнат с идеята, вдяваш ли? Е, ти като че не страдаш от подобна сдържаност, значи с тебе може и да се разберем. Крал си и преди, нали?

Момчето кимна.

– Даже и преди чумата?

Отново кимване.

– Така си и мислех. Скъпо, скъпо мое момче… Нали, ъъъ, не чумата е погубила родителите ти?

Момчето заби поглед в земята и едва забележимо поклати глава.

– Значи от известно време сам се грижиш за себе си. Няма от какво да се срамуваш. Това може дори да ти спечели уважение тук, стига да намеря начин да те подложа на изпитание…

В отговор момчето Ламора бръкна в дрипите си и подаде нещо на Създателя на крадци. В разтворената длан на възрастния тупнаха две малки кожени кесии – евтини, корави и оцапани, привързани с оръфани връвчици.

– Откъде ги прибра?

– От стражите – прошепна Локи. – Някои от стражите ни поносиха на ръце.

Създателя на крадци подскочи, все едно змия го ухапа по ръката, и се вторачи невярващо в кесиите.

– Задигнал си ги от шибаната градска стража? От жълтодрешковците?

Локи закима по-въодушевено.

– Те ни вдигнаха и ни *носиха*.

– Богове! – прошепна Създателя на крадци. – О, богове. Комай си ни прецакал здравата всичките, Локи на баща ти Ламора. Ама здравата!

5

– Той наруши Тайния мир още първата нощ, когато дойде при мен, копеленцето му нагло! – Създателя на крадци се беше разположил удобно в градината на покрива на храма на Безокия жрец, с промазана с катран кожена чаша с вино в ръце. Беше от най-киселото долнопробно вино, същински оцет, но това бе поредният знак, че може и да се стигне до истински преговори. – Такова нещо и дотогава, и оттогава не се е случвало.

– Някой го е научил как да пипа по джобовете, но е пропуснал да му каже, че на жълтодрешковците е строго забранено да се посяга. – Отец Окови присви устни. – Много любопитно. Да, много любопитно. Скъпият ни Капа Барсави с радост би се срещнал с подобен индивид.

– Така и не разбрах кой го е научил. Момчето разправяше, че само се било научило, ама това са дивотии. Петгодишните си играят с умрели риби и с конски фъшкии, Окови. Не изобретяват най-големите тънкости на лекото пипане и джебчийството ей така, защото им е скимнало.

– Какво направи с кесиите?

– Изтърчах до стражевия пост на Пожарището и лизах задници и ботуши, докато ми почерня езикът. Обясних на въпросния капитан, че един от новаците не разбира как стоят нещата в Камор и че връщам кесиите с лихва и моля за великодушната им прошка и за тяхната милост, и тъй нататък, и тъй нататък.

– И те приеха?

– Парите разведряват човека, Окови. Бях натъпкал кесиите със сребро до пръсване. После дадох на всички от стражата пари да се почерпят за пет-шест вечери и се договорихме да ударят по няколко за здравето на Капа Барсави, който несъмнено не бива да бъде, ъъъ, обезпокояван от нещо толкова незначително като това, че верният му Създател на крадци се е издънил и е позволил на някакво си петгодишно хлапе да наруши проклетия Мир.

– Значи – рече Безокия жрец – това е била първата вечер от връзката ти с момчето – мой неочакван късмет, криещ тайнствена изгода.

– Доволен съм, че започна да проявяваш собственическо отношение към дребния, Окови, защото тепърва става още по-шарено. Не знам как точно да го кажа. Имам деца, които обичат да крадат. Имам деца, които са безразлични към кражбите, и такива, които крадат, защото няма начин, защото им е ясно, че за нищо друго не стават. Но никой, повтарям, *никой* никога не е бил толкова алчен за кражби като това момченце. Ако гърлото му зее прерязано и доктор се опитва да го закърпи, Ламора ще открадне иглата и конеца и ще умре ухилен. Той… прекалява с кражбите.

– Прекалява с кражбите – замисли се Безокия жрец. – Прекалява с кражбите. Точно такава жалба никога не съм предполагал, че ще чуя от човек, който си изкарва прехраната с обучение на малки крадци.

– Смей се ти – рече Създателя на крадци. – Това хлапе дотам ме докара.

6

Месеците се нижеха. След Партис дойде Фестал, после Аурим и мъгливите бури на лятото отстъпиха на поройните зимни дъждове. Седемдесет и седмата година на Гандоло премина в Седемдесет и седмата година на Морганте, Баща на града, Господар на примката и мистрията.

Осем от трийсет и едно сирачета от Пожарищата, проявили недотам добри умения в *деликатните* и *интересни* поръчения на Създателя на крадци, увиснаха от Черния мост пред Двореца на търпението. Животът си вървеше – оцелелите бяха твърде заети със собствените си деликатни и интересни поръчения, та да се трогват.

Обществото на Хълма на сенките, както скоро откри Локи, отчетливо се разделяше на две племена, Улиците и Прозорците.

Последното беше по-малка и по-подбрана групичка, която припечелваше само след залез-слънце. Те лазеха по покриви и през комини, отваряха ключалки, пропълзяваха през голи амбразури и крадяха всичко – от монети и бижута до буци лой от зарязани килери.

Момчетата и момичетата от Улиците от своя страна обикаляха денем каморските сокаци, калдъръми и мостове над каналите и работеха на дружинки. По-големите и по-опитни деца (отмъкващите) обработваха самите джобове, кесии и сергии, а по-малките и по-малко отракани (залисниците) отвличаха вниманието – ревяха за несъществуващи майки, правеха се на болни или се щураха като изоглавени насам-натам и врещяха „Дръжте крадеца!“, докато отмъкващите офейкат с плячката си.

На връщане в гробищата след всяко излизане навън всеки сирак бе изтръскван от някое по-голямо или по-едро дете. Всичко откраднато и събрано се предаваше нагоре по йерархията от гамени и побойници, докато стигне до Създателя на крадци, който, щом пристигнеше плячката за деня, си отбелязваше наум имена в свръхестествено точния си списък. Проявилите се получаваха храна, останалите трябваше да се упражняват два пъти по-упорито същата вечер.

Нощ след нощ Създателя на крадци обикаляше из лабиринтите на Хълма на сенките, натоварен с кесии с пари, копринени кърпи, огърлици, метални копчета и още десетина вида дреболии, на които си струва да им се тури ръка. Подопечните му го нападаха от засада или уж по случайност. Тези, които забележеше или спипаше на местопрестъплението, биваха незабавно наказвани. Създателя на крадци предпочиташе да не бие провалилите се по време на обучение – вместо това те бяха принуждавани да пият от бутилка с чисто джинджифилово масло, а останалите сираци ги наобикаляха и им се подиграваха. Каморското джинджифилово масло не е шега работа и донякъде може да се сравни (по мнението на самия Създател на крадци) с преглъщането на тлеещи въглени от отровен дъб.

На тези, които не отваряха уста, им го изливаха в носа, докато други хлапета ги държаха с краката нагоре. Това никога с никого не се повтаряше.

С времето дори и тези с опърлени от джинджифила езици и подути гърла научаваха основните положения на препитването на джобове и „заемането“ на стоки от непредпазливи търговци. Създателя на крадци въодушевено ги посвещаваше в архитектурата на жакетите, жилетките, фраковете и прикрепените към колана кесии и следеше най-последните моди още откакто пристигнат на пристанището. Повереницте му учеха какво може да се отреже, какво – да се откъсне, и кое – да бъде измъкнато с чевръсти пръсти.

– Смисълът, любими мои, не е да дърпаш крака на обекта като куче или да се вкопчиш в ръката му като изгубено дете. Половин секунда действителен контакт с обекта често е твърде много, твърде много време. – Създателя на крадци описа примка около врата си и изплези език. – Три свещени правила определят дали ще живеете, или ще умрете. Първо, винаги подсигурявайте хубавичко развлечение за обекта – или от вашия залисник, или от някоя странична простотия, която ви върши работа, като например вргал или пожар. Пожарите са *идеални* за нашите цели – ценете ги. Второ, сведете до *минимум*, и дявол да го вземе, като казвам минимум, значи минимум, контакта с обекта, дори и когато се е залисал. – Той се измъкна от невидимата примка и се усмихна срамежливо. – И последно, след като си свършите работата, чупете се оттам, дори и обектът да е тъп като сандък с чукове. Какво съм ви учил?

– Чопнеш ли веднъж, беж, не се мотай! – занареждаха учениците му. – Дваж посегнеш ли, бесилото те чака, знай!

Новите сираци идваха по един, по двама. На всеки няколко седмици по-големи деца изчезваха от хълма без излишни церемонии. Локи предположи, че това е доказателство за някакъв вид наказание, далеч по-голямо от джинджифиловото масло, но никога не попита, а и стоеше твърде ниско в естествената йерархия на хълма, за да рискува или да повярва на отговорите, които би получил.

Що се отнася до собственото му обучение, Локи излезе с Улиците още на следващия ден, след като пристигна, и веднага бе назначен за залисник (за наказание, както подозираше). В края

на втория месец уменията му бяха осигурили издигане в ранг отмъквач. Това се смяташе за издигане с едно стъпало нагоре в социалния статус, но като че ли единствен той от целия хълм предпочиташе да работи със залисниците дълго след като получи правото да престане.

Със сираците от хълма той се държеше кисело и недружелюбно, но в залисването беше роден артист – тогава живваше. Усъвършенства употребата на сдъвкан портокал като заместител на повръщано. Там, където другите залисници просто притискаха стомасите си и хленчеха, Локи обогатяваше представлението с избълването на шепа топла бяло-оранжева пихтия в краката на набелязаната публика (или, ако бе в особено извратено настроение, по полите и чорапите ѝ).

Друго негово любимо приспособление беше дълга изсъхнала пръчка, скрита в единия крачол на брича му и вързана за глезена. Като паднеше бързо на колене, пръчката се чупеше шумно. Това, последвано от пронизителен писък, действаше като магнит за привличане на внимание и съчувствие, особено в непосредствена близост до фургон. Тогава, след като залисваше тълпата достатъчно дълго, той бе спасяван от по-нататъшното ѝ внимание от пристигането на още неколцина залисници, които шумно обявяваха, че „ще го замъкнат вкъщи при мама“ и ще повикат лекар. Способността му да ходи се възстановяваше по чудо веднага щом свърнеше зад някой ъгъл.

Всъщност той си изработи репертоар от ловки номера толкова бързо, че Създателя на крадци имаше основания да го придърпа настрани за втори разговор на четири очи (след като Локи спретна резила с публично разпадане на полата и корсета на една млада дама – последица от няколко бързи разреза с джобно ножче).

– Виж сега, Локи на баща ти Ламора – рече Създателя на крадци. – Този път няма да има джинджифилово масло, уверявам те, но изключително бих предпочел изпълненията ти рязко да се пренасочат от забавлението обратно към практичността.

Локи само го гледаше и пристъпваше от крак на крак.

– Тогава ще ти го кажа с думи прости. Другите залисници ден след ден излизат, за да гледат тебе, а не да вършат проклетата

си работа! Аз не изхранвам собствена театрална трупа. Накарай моята банда от малки щастливи калпазани отново да си върши работата и престани да ми се правиш на знаменитост.

Доста време след това всичко вървеше спокойно.

После, едва шест месеца след като беше дошъл на хълма, Локи случайно подпали хана „Лоза от елдерглас“ и предизвика бунт, който почти изтри Теснините от картата на Камор.

Теснините беше долина, претъпкана с бордеи и коптори, в най-северния край на опасните квартали – остров с формата на бъбрек, подобен на грамаден амфитеатър, чийто център се намираше на четиресет и няколко стъпки под външните му брегове. Разкривени редове от къщи и дюкяни без прозорци стърчаха по терасите на този голям врящ казан – стена се сблъскваше със стена, уличка завиваше над друга посребрена от мъглата уличка, така че из никой етаж на Теснините не можеха да обикалят повече от двама души рамо до рамо.

Ханът „Лоза от елдерглас“ се гушеше над калдъръмения път, който водеше на запад по каменния мост от Теснините към зелените недра на Мара Камораца. Беше порутена триетажна грамада от разкривени дъски с разнебитени външни и вътрешни стълбища, които осакатяваха поне по един посетител седмично (всъщност течаха оживени залагания кой от редовната клиентела ще е следващият, дето ще си строши главата). Тук идваха пушачите на лула и пристрастените към газа, които публично изцеждаха безценните капки от наркотика в очите си и лежаха и тръпнеха в плен на видения, докато разни непознати ги пребъркваха и ги ползваха за маси.

Седемдесет и седмата година на Морганте тъкмо бе настъпила, когато Локи Ламора нахлу в общото помещение на „Лоза от елдерглас“, като увлечено ридаеше и подсмърчаше – с червени бузи, кървящи устни и посинени очи, признаците на Черния шепот.

– Моля ви, господине! – прошепна той на ужасения бияч и всички комарджии, кръчмари, курви и крадци се сепнаха и се вторачиха в него. – Умолявам ви! Мама и татко са болни. Не знам

какво им е. Само аз мога да ходя… Трябва… – подсмък! – да ни помогнете! Моля ви, господине…

Поне това щеше да се чуе, ако биячът не бе подсторил тълпата стремглаво да побегне от хана, като кресна: *Шепота! Черния шепот!,* колкото му глас държи. Нито едно момче, дребно като Локи, не би оцеляло сред надигналата се блъсканица и паника, но печатът на болестта върху лицето му го пазеше по-добре от всякакъв щит. Заровете тракаха по масите, картите се разпиляха като падащи листа, съборените тенекиени канчета и халбите от промазана с катран кожа разливаха евтино пиене. Маси се катурваха, ножове и тояги се вадеха, за да погнат хората и се тъпчеха омаяните от газа, докато необузданата вълна от човешки отрепки се изливаше навън през всички врати, освен онази, на която бе застанал Локи, който умолително нареждаше без полза (или поне така изглеждаше) сред писъците и обърнатите гърбове.

Когато от хана офейкаха всички, освен няколко стенещи (или безчувствени) опиянени от газа, другарите на Локи се промъкнаха след него – дузина от най-бързите залисници и отмъквачи от Улиците, специално поканени от Ламора на тази експедиция. Те се пръснаха сред преобърнатите маси и зад потрошения тезгях и обраха всичко ценно наред – тук шепа изтървани монети, там хубав нож, а там набор от зарове от китова кост с инкрустирани гранатови точици. От килера – кошници със сух, но напълно годен за ядене хляб, осолено масло, завито в пергамент, и дузина бутилки вино. Локи им беше отпуснал само половин минута и броеше наум, докато бършеше грима от лицето си. Щом свърши да брои, той махна на съучастниците си да излязат навън в нощта.

Вече биеха барабаните, за да извикат стражата, а отвъд техния ритъм се чуваха и първите слаби писукания на свирки – смразяващият костите звук, който призоваваше главорезите на Херцога, Карантинната стража.

Участниците в скоростното ограбване, организирано от Локи, се изнизаха през разрастващите се тълпи от объркани и паникьосани обитатели на Тесниците и се прибраха по заобиколни пътища през Мара Камораца или през Квартала на саждите.

Върнаха се с най-грамадния улов от стоки и храна, какъвто сираците от Хълма на сенките не помнеха, и още по-грамаден куп медни монети, отколкото се надяваше Локи (той не знаеше, че мъжете, които играят на карти и на зарове, си държат парите на видно място, защото на Хълма на сенките подобни игри бяха изключителна привилегия на по-възрастните и по-популярни сираци, а той не беше нито едно от двете).

Първите няколко часа Създателя на крадци просто се радваше.

Същата нощ паникьосани пияници запалиха „Лоза от елдерглас“, а стотици хора се юрнаха да бягат от Тесниците, след като градската стража не успя да намери момчето, предизвикало суматохата. Барабаните биха чак до зори, завардиха мостовете, а стрелците на Херцог Никованте обикаляха каналите из Тесниците с плоскодънни лодки и запас от стрели за цяла нощ, че и повече.

Следващото утро отново завари Създателя на крадци да разговаря на четири очи с най-малкото осиротяло от чумата дете.

– Проблемът с теб, Локи *мамицата ти* Ламора, е, че не си *благоразумен*. Знаеш ли какво означава *„благоразумен“*?

Локи наведе глава.

– Нека да ти обясня така. Този хан си имаше собственик. Този собственик работеше за Капа Барсави, големия началник – също като мен. Та този собственик на хан е платил на Капа, също като мен, за да избягва *злополуките*. Благодарение на теб го сполетя страшна злополука, нищо че си е дал парите и не е предвиждал да му се случи такова нещо. Така че, ако ме разбираш, да подтикнеш шайка шибани пияни говеда да изгорят хана до основи, като се направиш на чумав и ги подплашиш, е тъкмо обратното на *благоразумния* начин на действие. Е, би ли изказал предположение какво означава тази дума?

Локи изслуша това и усети, че точно сега е моментът да закима енергично.

– За разлика от последния път, когато се опита да ме загробиш без време, този път не мога да се откупя, но слава на боговете, не ми се и налага, защото бъркотията е страшна. Снощи жълтодрешковците са пребили двеста души, преди да се

досетят, че никой не е болен от Шепота. Херцогът призова собствената си редовна войска и възнамеряваше да лъсне хубавичко Тесниците с масло за огън. Та единствената причина – и като казвам единствената, значи *единствената* – сега да не плуваш с крайно учудена физиономия в стомаха на някоя акула е, че „Лоза от елдерглас" вече е само купчина пепел и никой не знае, че някой е откраднал нещо от хана, *преди* той да се превърне във въпросната купчина пепел. Никой, освен нас.

Така че *всички* ние ще се договорим, че никой от този хълм не знае нищичко за станалото, а ти ще си преговориш онова за сдържаността, което ти обясних, когато дойде тук. Спомняш си думата „сдържаност", нали?

Локи кимна.

– Малко искам от теб, Ламора. Искам да си изпълняваш задачките прилежно и без престараване. Тук касийка, там наденичка. Искам да преглътнеш стремежите си, да ги изсереш като развалена храна и да бъдеш *благоразумен* малък залисник още към един милион години. Ще го направиш ли за мен? Недей повече да крадеш от жълтодрешковците, недей повече да гориш кръчми, недей повече да подстрекаваш шибани размирици. Само се преструвай на сладкодумно джебчийче като твоите братя и сестри. Ясно?

Локи отново кимна, стараейки се с всички сили да си докара разкаян вид.

– Хубаво. А сега – и Създателя на крадци извади почти пълно шише с джинджифилово масло – ще се заемем със, ъъъ, затвърждаване на моите поучения.

И до някое време (след като Локи си възстанови дар словото и незатрудненото дишане) всичко вървеше спокойно.

Но след Седемдесет и седмата година на Морганте дойде Седемдесет и седмата година на Сендовани и макар че Локи успяваше да укрива до някое време деянията си от Създателя на крадци, в един конкретен случай той се провали с гръм и трясък в проявяването на благоразумие.

Когато Създателя на крадци разбра какво е направил, той посети Капа на Камор и си осигури разрешение за една малка

смърт. Чак след това му хрумна да отиде при Безокия жрец с намерение не да прояви милост, а да се възползва от последната възможност за някаква мижава печалбица.

7

Небето беше обагрено в убито червено. Нищо не бе останало от деня, освен ивичка разтопено злато, която бавно потъваше зад западния хоризонт. Локи Ламора се влачеше подир дългнестата сянка на Създателя на крадци, който го водеше към Храма на Переландро да го продава. Най-сетне момчето откри къде изчезват по-големите деца.

Голяма стъклена дъга отвеждаше от северозападното подножие на Хълма на сенките към източния край на дългия и обширен Квартал на Храмовете. На най-високата точка на моста Създателя на крадци спря и се загледа на север, над неосветените къщи на Тихия квартал, над обвитите в мъгла води на бързоструйната Анджевин към потъналите в сянка имения и белокаменните булеварди със засадени покрай тях дървета на островите Алчегранте, тънещи в разкош под невъзможно високите Пет кули.

Петте кули бяха най-забележителните постройки от елдерглас в този град, в който това тайнствено вещество изобилстваше. Най-ниската и най-малко величествената, Ловеца на зората, бе широка едва осемдесет стъпки и висока едва четиристотин. Сега истинският цвят на всяка гладка кула се сместваше с гаснещата светлина на пещта на залеза, а подобната на паяжина мрежа от въжета и кошници за товари, оплела върховете им, едва се очертаваше на фона на карминеното небе.

– Ще изчакаме малко тук, момче – рече Създателя на крадци с мечтание в гласа, което никак не му беше присъщо. – Тук, на моя мост. Толкова малко хора идват към Хълма на сенките по този път, че този мост все едно е мой.

Вятърът на Херцога, който духаше денем откъм Желязното море, се беше обърнал. Над нощта, както винаги, щеше да

властва задушливият Вятър на палача, който духаше от сушата към морето, напоен с мириса на ниви и гниещи мочурища.

– Ще се отърва от теб, нали се досещаш – додаде след малко Създателя на крадци. – Ъъъ, не те баламосвам. Сбогом завинаги. Жалко, че ти липсва нещичко… може би здрав разум.

Локи си мълчеше и само гледаше огромните стъклени кули, докато небето зад тях се смрачаваше. Синкавобелите звезди изгряха, а последните слънчеви лъчи гаснеха на запад, сякаш се затваряше огромно око.

Щом първите намеци за истински мрак се спуснаха над града, една нова светлина, слаба и мъждива, изгря, за да го разсее – тя сияеше вътре в самия елдерглас, от който бяха направени Петте кули, и отвътре в прозрачното стъкло на моста, на който стояха. С всяко ново вдишване тя набираше сили, сияеше все по-ярко и най-сетне потопи града в призрачния полумрак на облачен ден.

Бе дошъл часът на Измамната светлина.

От висините на Петте кули до обсидиановата гладка повърхност на огромните стъклени вълноломи и до изкуствените рифове под сиво-сините вълни Измамната светлина грееше от всяка повърхнина, от всяка отломка елдерглас в Камор, от всяка частица от чуждоземния материал, оставен в древността от създанията, основали града. Всяка нощ, щом западът най-сетне погълнеше слънцето, стъклените мостове се превръщаха в нишки от светулково сияние, стъклените кули и булеварди и странните градини от стъклени изваяния блещукаха във виолетово и лазурносиньо, в оранжево и перленобяло, а луните и звездите помръкваха и посивяваха.

Такъв бе здрачът в Камор – краят на работата за последните дневни труженици и сигнал за нощната стража да залости градските порти, час на чудновато сияние, което скоро щеше да отстъпи пред истинската нощ.

– Хайде, да си свършим работата – подкани Създателя на крадци и двамата се запътиха към Квартала на Храмовете, крачейки по мъждукащото чуждо сияние.